

Phần 1

KHÚC HÁT GỌI HỒN

Đuổi được người phụ nữ mai mối ra khỏi nhà, Quang nghe nhẹ cả người. Suốt buổi tối nay, bà ta cứ lôi hết mối này ra khoe rồi mối kia ra tán tụng. Qua miệng lưỡi của bà ta thì người con gái nào cũng xuất chúng, tuyệt vời, nên rước về làm vợ ngay! Nhưng càng nghe bà ta ba hoa thì Quang lại càng nản. Thú thật, trong lòng Quang lúc này đàn bà là một cái gì đó đáng sợ hơn là để yêu thương.

Lý do khiến Quang trở nên như vậy là vì chỉ trong vòng hai năm trở lại đây, anh đã bị đổ vỡ đến ba mối tình! Thứ nhất, nàng Tô Oanh, người vợ đầu chỉ sống được với anh đúng sáu tháng rồi chẳng bệnh hoạn gì, đã lặn đùng ra chết. Người thứ hai, anh gặp được trong một lần xem hát tuồng, nàng là cô đào chính của gánh hát, được Quang cưới về, thì chỉ bốn tháng sau nàng ta đã dọn sạch đồ đạc trong nhà đi luôn. Đến người vợ thứ ba, nàng Xuân Lan, ở được lâu hơn, đến hơn một năm, rồi bỗng nửa đêm nàng ta nổi cơn điên loạn, xé quần áo chạy nhông nhông giữa đường, la hét om sòm. Khi người ta vây bắt lại thì bất thần nàng ta nhảy xuống sông, con nước cuốn trôi mất xác!

Bi kịch dồn dập như vậy bảo sao Quang không màn chuyện đàn bà, chuyện nhân duyên. Trước khi tiễn bà mai ra về, Quang còn cả quyết:

- Từ nay bà đừng bao giờ nói chuyện mai mối với tôi nữa nhé!

Nhưng đêm hôm đó trong lúc ngủ, Quang lại mơ thấy mình cưới vợ lần nữa. Thức giấc, anh bật cười một mình. Cười xong anh lại lằm bằm:

- Có điên mới cưới.

Nhưng rõ ràng, những gì trong giấc mơ như đang hiển hiện. Anh nhớ mình đã gặp một cô gái có tên gọi là Kim Yến, nàng ngồi khóc một mình bên bờ giếng, khi Quang đến hỏi thì nàng không ngẩng lên mà lại nói:

- Tránh ra để người ta chết!

Thì ra nàng ta sắp nhảy xuống giếng! Quang hốt hoảng ngăn lại thì nàng ù té chạy mất dạng. Quang cố đuổi theo, cuốt cùng cũng bắt kịp và... nàng chịu làm bạn với anh. Để rồi không lâu sau, chính Quang đã đề nghị được cưới nàng ta. Và nàng ưng thuận...

Bây giờ ngồi đây nhớ lại chuyện giấc mơ, Quang bỗng rùng mình. Để xua đi ý nghĩ không muốn có ấy, Quang đứng dậy bước ra ngoài. Trời vừa rạng sáng. Có tiếng gọi vọng từ ngoài:

- Đi chẵn bản thầy Quang ơi!

Tiếng của những người trong nhóm thiện nguyện mà Quang là một thành viên. Lúc ấy Quang mới nhớ là hôm nay có hẹn với họ đi về một làng hẻo lánh để cứu trợ cho những người bị lũ lụt cuốn trôi nhà cửa.

Sợ họ sốt ruột, Quang phải nói vọng ra:

- Chờ tôi năm phút!

Khi anh ra ngoài thì mọi người đã có mặt đông đủ. Một vài người thấy Quang còn lừ đừ liền trêu:

- Đàn ông không có vợ mà cũng ngủ quên sáng kể cũng lạ.

Người khác làm bộ hỏi lại:

- Vậy nếu có vợ thì bị giật tóc dậy sớm thì phải, nhưng để làm gì kia chứ?

Nhiều tiếng cười phá lên. Một ai đó nói:

- Kỳ này sớm tìm gấp cho chàng Quang này một cô vợ đi!

Quang chỉ cười cho qua chuyện chứ không đôi co, bởi anh biết mình mà lên tiếng thì họ lại trêu chết bỏ mới thôi!

Vào lúc giữa trưa thì họ tới ngôi làng như dự kiến. Tuy nhiên, có một bất ngờ mà đoàn không lường trước được đó là trời mưa. Không ngờ giữa mùa nắng như thế này mà trời đột ngột đổ cơn mưa lớn chưa từng thấy. Cơn mưa dứt thì đã hơn bốn giờ chiều. Mọi người lo lắng bàn nhau:

- Bây giờ mà tiến hành công việc cũng chẳng được bao nhiêu mà quay về cũng không còn kịp nữa, bởi trời tối mà đi ngang qua thác Dựng sẽ nguy hiểm ô cùng. Mình tính sao đây?

Quang là người giỏi tính nhất trong nhóm, sau vài giây suy nghĩ, anh quyết định:

- Ta ngủ lại đây, sáng mai làm việc sớm rồi về sớm.

Không còn cách nào khác nên mọi người đành phải chấp nhận. Việc ăn nghỉ không khó, bởi dân làng ở đây đã quen thuộc với nhóm của Quang, nên họ tình nguyện bố trí cho cả nhóm ngủ lại tại nhà ông trưởng thôn. Nhóm của Quang có

bảy người, mà nhà chỉ còn khả năng xếp cho sáu người ngủ chung trên hai chiếc giường không rộng lắm, còn thừa một người... Trong lúc còn đang tìm cách thì ông trưởng thôn chỉ tay ra phía bên hông nhà, hỏi:

- Ở đây ai không sợ ma?

Nghe tới ma thì hầu như ai nấy đều nhìn nhau lấm lét. Chợt Quang lên tiếng:

- Tôi.

Ông trưởng thôn vốn có gặp Quang vài lần, ông cười:

- Khi hỏi thì tôi đã nghĩ tới cậu. Còn nhớ lần trước cậu đã một mình vào tận núi Voi để cứu thằng Vạn xóm này, nếu không có cậu thì thằng ấy đã chết mất xác trong đó rồi.

Quang hỏi lại:

- Ngoài kia còn chỗ ngủ phải không?

Ông trưởng thôn gật đầu:

- Ở cái chòi ngoài đó vốn trước xây dựng lên để cho ông thầy mo cúng vọng. Lâu nay không sử dụng, nhưng còn đủ mùng mền chiếu gối, nếu cậu dám thì...

Quang cười:

- Thích quá rồi còn gì nữa mà không dám! Vậy ông cho tôi mượn cây dù, tôi sẽ ra ngủ đó. Tôi cũng đang cần sự yên tĩnh đây.

Mấy người bạn lo cho Quang:

- Hay là để thêm cậu Ngàn theo cùng ở với Quang!

Nhưng Quang đã cương quyết:

- Một mình tôi được rồi, Ngàn ngủ ngáy to tôi chịu không nổi.

Vậy là Quang ra chòi lá ngủ một mình. Tuy cách nhà lớn chỉ hơn chục bước chân, nhưng cửa chòi hướng về phía ngoài, nên coi như biệt lập, hầu như không nghe tiếng động nào ngoài tiếng côn trùng rả rích... Quang lại thích như vậy, nên sau khi dọn sơ mùng chiếu, anh bước tới ô cửa nhỏ đưa tầm mắt nhìn ra. Anh thầm cảm ơn ai đã tạo ra một ô nhỏ vừa với tầm mắt, có thể từ đó nhìn suốt vạt rừng bên ngoài. Dù đêm tối không nhìn thấy gì, nhưng thỉnh thoảng có những ánh sáng chớp tắt củ lũ đom đóm cũng khiến Quang thấy vui mắt. Anh hít thở, cố nuốt trọn bầu không khí trong lành của đêm miền rừng núi vào buồng phổi mà nghe khoan khoái lạ thường. Chẳng bù với cái ngột ngạt của thị thành.

Chợt bàn chân trước của Quang giẫm phải một vật gì mềm mại nằm trên sàn, anh giật mình rút chân lên, bước trán sang bên rồi rọi ánh đuốc nhìn.

- Một cái khăn!

Chiếc khăn lụa màu đỏ còn khá mới và cả mùi thơm nữa. Quang nhặt lên xem và đoán:

- Phải là của một phụ nữ...

Dĩ nhiên khăn là của phụ nữ, bởi có mùi thơm đặc trưng mà không người đàn ông nào có được. Nhưng sao lại có phụ nữ ở chỗ này?

Quang cố tìm thêm nữa, nhưng không có gì khác, ngoại trừ chiếc gói hình như có mùi hơi lạ, một thứ mùi dễ chịu, chứ không phải ẩm mốc của vật dụng để trong phòng lâu ngày không dùng tới.

Có người ở trong chòi này chăng? Quang tự hỏi nhưng không tìm được câu trả lời, cuối cùng anh mỉm cười một mình với ý nghĩ: Có người ở thì càng vui.

Tiện tay, Quang máng chiếc khăn gần ô cửa nhỏ, rồi ngã lưng xuống chiếc giường tre không nệm, nhưng lúc này anh cảm thấy như được nằm trên chiếc giường Hồng Kông sang trọng. Có lẽ thấm mệt sau một ngày lội rừng, vượt thác, nên hai mí mắt của Quang như bị kéo xuống, anh thầm nghĩ: Ngủ được nhanh thì càng không phải sợ ai đó tới giành lại giường!

Nhưng sự việc lại không như Quang nghĩ, mí mắt thì kéo ghì xuống bắt ngủ, nhưng vừa sắp chợp mắt thì y như là có ai đó chạm vào người, khiến Quang ngo ngác hỏi:

- Ai vậy?

Chẳng có ai trả lời. Mà quả như vậy, lúc đó ánh đuốc còn sáng, nên Quang có thể quan sát khắp gian nhà. Chỉ có duy nhất cửa ra vào thì đã được gài chốt bên trong, còn ô cửa nhỏ thì chỉ đủ cho một con dơi chui qua thôi, làm sao có ai...

Nghĩ là do mệt nên giấc ngủ không yên, Quang cố gạt bỏ ý nghĩ và ngủ lại. Nhưng lần sau thì rõ ràng như có ai đó kéo mạnh một bên cánh tay của anh! Quang giật ngay dậy và nhảy xuống giường, lên tiếng lần nữa:

- Ai vậy?

Anh bước tới chỗ ô cửa, bởi nghĩ chắc có người ở đó. Nhưng tuyệt nhiên không. Ngoài kia trời đang tối đen mà ô cửa thì cách sàn nhà khá cao, nên không ai có thể leo lên đó được.

Chợt quay sang trái, Quang ngạc nhiên:

- Chiếc khăn đâu?

Hồi nãy lúc lên giường nằm, Quang đã máng nó ở đây. Sợ nó rơi, Quang cúi xuống tìm cũng chẳng thấy. Kỳ vậy...

Quang lăm bằm, vừa quay lại giường thì phát hiện chiếc khăn đang nằm gọn trên gối.

- Không thể nào...

Quang hiểu là vừa rồi có ai đó trêu chọc mình, nên đã cố làm ra giọng nghiêm túc:

- Đùa lúc người khác cần giấc ngủ là không hay đâu!

Mặc cho Quang nói, chung quanh không hề có ai lên tiếng. Lát sau cái cảm giác buồn ngủ lại kéo tới và Quang không cưỡng lại được, anh bỏ mặc, lên giường quyết tìm lại giấc ngủ. Đúng là người có bộ thần kinh thép như Quang thì mới ngủ trong tình trạng ấy. Và anh đã làm được...

Anh ngủ một giấc tuy không dài, nhưng cũng đủ tỉnh táo, nên khi thức giấc vào lúc hơn một giờ sáng, Quang cảm thấy nhẹ người. Theo thói quen, Quang bật dậy đi tìm điều thuốc phi phà. Lần này anh trở mắt kính ngạc, bởi chiếc khăn màu đỏ lúc nãy anh để cạnh chỗ nằm, giờ đã biến mất.

Không thể xem là bình thường nữa, lần này Quang mở cửa bước hẳn ra ngoài. Ban đầu anh định báo cho trưởng thôn biết, nhưng suy tính một chút, cuối cùng Quang quyết định một mình đi thẳng ra rặng cây cách nhà hơn trăm thước. Do đã vài lần tới đây, nên tuy ban chiều chưa ra đây, nhưng Quang cũng không lạ. Sở dĩ anh muốn ra chốn này vì trong khoảnh khắc vừa rồi, tự dưng trong ý nghĩ của anh lóe lên một điều gì đó, mà hình như bước chân của Quang không cưỡng lại được cái đầu.

Lúc này trên nền trời đã xuất hiện ánh trăng. Không nhìn đồng hồ, nhưng qua bóng trăng chênh chếch đỉnh đầu, Quang đoán đã quá nửa khuya. Nhờ ánh trăng chiếu xuống, Quang nhìn được cách mấy chục thước. Bỗng anh khựng lại, vì trước mặt hiện ra một bóng người. Lúc đầu tưởng nhìn lầm, nhưng sau khi dụi mắt nhìn kỹ, thì rõ ràng cách chỗ Quang đứng không xa, đang có một bóng người ngồi trên mô đá. Bước gần hơn một chút nữa, bỗng Quang hốt hoảng, bởi ngay trước mặt cái bóng đó là một vực sâu.

Nhìn kỹ hơn nữa, Quang càng sợ hơn, bởi cái bóng đó là của một phụ nữ.

- Cô ta...

Quang nghĩ ngay tới một vụ tự tử. Bởi giờ này mà ngồi như thế thì chỉ có mục đích đó mà thôi... Không suy nghĩ thêm, Quang lao nhanh tới và chẳng nói lời nào, anh đưa tay chụp lấy cô nàng kéo ngược về phía sau.

- Á!

Cô nàng kêu lên và giương mắt nhìn Quang, trong khi đó anh cũng thốt lên:

- Cô là...

Quang ngạc nhiên cũng phải, anh vừa nhìn thấy chiếc khăn lụa màu đỏ đang được quấn trên cổ cô gái. Chiếc khăn mà Quang đã bắt gặp trong phòng mình.

- Cô...

Quang lên tiếng, nhưng do thấy cô gái quá sợ hãi nên anh không tiếp lời được, mà chỉ dán mắt vào chiếc khăn. Bây giờ cô gái mới nói:

- Tại sao anh không để tôi chết? Tôi muốn chết!

Đúng là nàng ta muốn tự tử rồi! Quang có cơ để nói:

- Tôi xin lỗi đã chạm vào cô, bởi tôi không thể thấy mà không cứu. Nhưng sao cô lại tìm cái chết?

Cô nàng không đáp, lại cất tiếng khóc! Quang vốn rất dở nghe phụ nữ khóc, nên anh đứng thừ người ra nhìn bờ vai nàng run run. Nàng khóc càng nhiều, Quang có cảm giác như nàng sắp ngất đi qua cơn xúc động đó.

- Cô... hay là...

Anh định đề nghị đưa cô ta về, nhưng không thể nói chen vào được với tiếng khóc quá thương tâm ấy. Nhưng đợi đến lúc nàng ngưng khóc thì lại rơi vào trạng thái gần như hôn mê.

- Kìa cô!

Không còn cách nào khác. Quang phải đỡ lấy cô ta và trong lúc cấp bách, anh bế thẳng cô lên và chạy thẳng về chòi. Do cửa chòi quay về hướng rừng, nên việc Quang bế một người vào nhà giờ này chắc chắn là không ai nhìn thấy, mà thật ra lúc ấy Quang cũng chỉ nghĩ đến việc cấp cứu một người đang nguy kịch.

Đặt cô nằm thẳng trên cái giường độc nhất, lúc cúi xuống gần, Quang mới nhận ra hương thơm nhẹ phát ra từ cô ta giống hệt như mùi mà anh ngửi được lúc đầu tiên ở chiếc gối kia. Phải chăng...

Quang không kịp suy nghĩ nữa, bàn tay của nàng đã nắm chặt lấy anh, miệng phát ra những tiếng mà có lẽ đang trong trạng thái mê sảng nên không nghe rõ. Không gỡ tay ra, Quang để cô ta như vậy, tay còn lại thì lục tìm trong túi xách chai dầu gió. Sau khi được xúc dầu, xem ra cô nàng đỡ hơn, cô nằm im, thở đều. Tuy nhiên, bàn tay đang nắm cổ tay Quang thì nàng vẫn giữ chặt, như sợ bị bỏ rơi!

- Cô nương...

Quang thử gọi xem nàng tỉnh tới đâu. Hình như nàng hiểu, nên tay đang nắm đã siết chặt hơn. Nhưng chỉ có thế, rồi lại bất động và thêm thiếp...

Trời bên ngoài đã tờ mờ sáng. Tiếng gà gáy vang lên ở đầu và cuối thôn. Quang hơi lo, không biết phải giải thích sao với những người cùng đi, đặc biệt là với ông trưởng thôn...

Thốt nhiên, có tiếng gọi từ bên ngoài:

- Thức sớm vậy thầy Quang!

- Ông trưởng thôn! Quang giật tay ra khỏi tay cô nàng, bước ngay ra cửa và lên tiếng nhằm đánh lạc hướng:

- Dạ.. dạ cháu mới thức. Cháu định ra ngoài.

Anh nhanh tay đẩy cửa ra rồi chốt lại ngay bên ngoài. Ông trưởng thôn ngạc nhiên hỏi:

- Cậu định đi đâu giờ này? Mới có ba giờ sáng mà.

Quang nói đại:

- Dạ, cháu... tập thể dục.

Ông ta cười lớn:

- Cái cậu này, giờ này mà tập thì cảm lạnh cho biết! Tôi đi thăm bầy thú sớm, vì nghe có tiếng kêu của của nai. Thôi, cậu vào ngủ tiếp đi, lát nữa hãy tập.

- Ông cho cháu đi thăm bầy với, được không?

Ông trưởng thôn nhìn Quang, ái ngại:

- Không được. Đi ra rừng phải mặc quần áo dày hơn, không đi dép như thế. Thôi, để lúc khác. Tôi đi đây!

Ông ta đi rồi. Quang thở phào nhẹ nhõm. Cũng may là ông ta không ghé qua chòi, chớ nếu ghé thì không biết giải thích làm sao!

Cẩn thận mở cửa và cũng nhẹ nhàng đóng lại như lúc ra, Quang bước rất nhẹ, sợ kinh động người khách lạ. Tuy nhiên, lúc tiến gần mừng thì Quang hốt hoảng:

- Cô ơi, cô đâu rồi?

Cô nàng không có trên giường. Nhìn khắp căn còi bé xíu, cả dưới gầm giường nữa đều không thấy, Quang gọi khẽ:

- Cô ơi!

Không có tiếng trả lời.

Trời bên ngoài sáng dần...

Nhìn lên gối nằm, chiếc khăn màu đỏ còn đó. Quang cầm chiếc khăn lên, tiếc nuối:

- Sao đi mà không nói tiếng nào...

Lúc này có hỏi Quang nàng ta ra khỏi chòi bằng cách nào thì anh cũng chịu thua. Căn còi chỉ có cửa duy nhất đó, mà lúc này khi ra Quang đã cẩn thận chốt lại bên ngoài.

Một lần nữa, tiếng gọi của ông trưởng thôn ngoài cửa:

- Cậu Quang ơi, bữa nay có tiệc thịt nai rồi nhé, tôi bắt được con nai to lắm!

Quang thần thờ nhìn ra ngoài qua ô cửa nhỏ mà quên đáp lời ông trưởng thôn...

Việc Quang đòi ở lại sau hai ngày cứu trợ đã khiến cho anh em trong đoàn ngạc nhiên:

- Có gì đâu mà ở lại? Hay là mê cô nào rồi?

Ông trưởng thôn cười bảo:

- Ở đây có mấy người mê thầy Quang, nhưng ông đâu có chịu. Chớ phải chịu tôi cũng làm mai cho!

Quang cười theo:

- Tôi về nhà cũng chẳng làm gì trong tuần lễ này, nên muốn ở lại đây hưởng thêm không khí trong lành, chớ có ai đâu mà mê.

Khi anh em về hết rồi, Quang chủ động đề nghị với ông trưởng thôn:

- Cháu thích căn chòi của ông, nếu không sử dụng vào việc gì, ông có thể cho cháu ở tạm mấy hôm được không?

Ông ta cười khà khà:

- Tưởng gì chớ thầy ở đó tôi còn mừng nữa là. Nói thật...

Ông đã định nói gì đó, nhưng đã kịp dừng lại. Lát sau, ông nói sang chuyện khác:

- Cậu có thích chiều chiều mình lai rai cho ấm rồi tối ngủ ngon không?

Quang thích thú:

- Được vậy thì còn gì bằng.

Tuy hứa vậy nhưng xế chiều hôm đó thì chính Quang đã thoái thác:

- Có lẽ xin lỗi bác trưởng thôn thôi, bữa nay cháu không khỏe trong người, không nhậu được.

Sở dĩ Quang từ chối bởi anh chợt nhớ là tối nay anh phải thức canh, chờ cô nàng trở lại. Anh tin nhất định thế nào nàng ta cũng quay lại đây để lấy chiếc khăn.

Mới bảy giờ vừa ăn cơm chiều xong, Quang đã có tình đóng cửa chòi, lên giường nằm, giả vờ như ngủ...

Nhưng chỉ hoài công. Cho đến khi trăng lên, tức hơn mười giờ đêm, mà vẫn không thấy động tĩnh gì. Con buồn ngủ lại chợt đến, khiến Quang phải ngồi bật dậy, định đi tắm cho người tỉnh táo. Anh bước ra góc nhà, nơi có lu nước nhỏ dùng chứa nước uống, múc một gáo, rửa mặt đôi ba lần, rồi mới quay lại giường.

- Cái gì đây?

Trước mắt Quang là một cái lá xanh thật to, đang nằm gọn trên gối. Cầm lên định rút đi thì chợt Quang nhìn thấy trên chiếc lá có nhiều chữ chi chít. Đưa sát ánh đèn, Quang đọc được: “Muốn gặp người ta mà nằm ở đây làm sao gặp được. Cảm ơn vì đã ra tay cứu hôm qua. Hẹn gặp chỗ mô đá đó. Nếu không ra thì ngày mai xuống hạ nguồn dòng sông vớt xác!”

Quang phóng rất nhanh ra nơi hẹn, quả nòng đang ngồi ở đó. Lần này không khóc, nhưng khi nòng quay mặt lại thì Quang thấy nỗi buồn thoáng hiện trên khuôn mặt xanh xao. Quang lên tiếng ngay:

- Sao hôm qua cô đi mà không báo. Mà làm cách nào trong lúc cửa đóng cô vẫn ra được?

Nàng không thay đổi sắc mặt:

- Anh có xem em là người bình thường không?

Quang nói ngay:

- Nếu nghi ngờ gì cô thì tôi đã không nán lại đây chờ để gặp. Tôi không về với bạn bè là vì... cô đấy!

Lúc này nàng mới cười nhẹ:

- Biết thế nên em mới còn ngồi đây. Chớ nếu không thì ngay đêm qua em đã theo dòng nước dưới vực sâu kia rồi.

Quang ngồi xuống ngay bên cạnh, anh bạo gan nắm lấy tay nàng, thân mật như người quen biết lâu:

- Cô đừng nói thế. Tôi... tôi...

Nàng quay đi chỗ khác, nói băng quơ:

- Đến cách xung hô mà anh còn xa lạ như vậy, mong gì được điều gì khác...

Quang như được tiếp thêm sức, anh đổi cách nói ngay:

- Em chấp nhận làm bạn với anh chứ?

Nàng quay lại ngay và ôm chầm lấy anh như chỉ chờ có thế! Rồi nàng lại khóc. Nhưng nước mắt lần này không bi thương. Quang mừng lắm:

- Anh an tâm rồi. Nếu không, chắc đêm nay anh không tài nào ngủ được.

Đến lúc ấy, họ mới nói tên cho nhau biết.

- Em là Thanh Tuyền.

- Anh là Quang, một viên chức hành chính bị mất việc vì bị tố cáo... không có duyên với đàn bà!

Câu nói đùa của Quang... Nhưng nàng... nàng đã biết khá rõ về anh, nàng tiếp:

- Đã qua ba đời vợ! Không ở được lâu với ai chỉ vì... anh quá hiền lành, quá chiều chuộng họ.

Quang ngạc nhiên:

- Sao em biết? Em là...

- Em chưa hề quen anh trước đây, cũng không phải người ở gần, bởi quê em ở mãi trên thượng nguồn dòng sông này, mới lưu lạc đến đây không lâu. Nhưng em biết là do em đọc được duyên số của anh.

Tường nàng lại nói đùa, nên Quang trêu:

- Không ngờ hôm nay anh gặp bà thầy bói rồi!

Nàng sa sầm mặt:

- Anh không tin thì đừng hỏi gì nữa!

Nàng đứng lên định bỏ đi, Quang hốt hoảng kéo lại, dịu giọng:

- Anh xin lỗi. Em nói không sai, anh là người bất hạnh như vậy đó, bởi vậy bây giờ anh rất sợ phụ nữ...

- Em không là phụ nữ sao?

Trước câu hỏi khó, Quang hơi lúng túng, nhưng may là nàng kịp nói:

- Em thì khác. Em và anh có số hợp nhau...

Nàng còn định nói thêm, nhưng đã kịp dừng lại. Bốn mắt họ vô tình chạm nhau. Nàng như chiếc lá sà vào lòng Quang ngay sau đó, với lời nói như sự thú nhận thua cuộc:

- Ngay lúc gặp anh đêm qua, em đã biết mình thuộc về anh rồi, anh có tin không?

Quang thành thật:

- Anh cũng thế. Từ mấy năm qua, anh đã thề với lòng là sẽ không bao giờ quen ai nữa. Vậy mà đêm qua, anh đã đầu hàng số phận! Anh hiểu rằng, với phụ nữ ta không thể nói trước được điều gì.

Trời đột ngột chuyển mưa, nàng giục:

- Anh quay về nhà đi kẻo không kịp!

Quang lo lắng:

- Còn em làm sao?

- Đừng lo cho em, em có chỗ trú mưa. Em còn chút việc phải giải quyết, lát nữa ngớt mưa em sẽ tới.

Quang nghe theo:

- Anh về và để cửa chờ.

Nàng lắc đầu:

- Không cần. Em biết làm cách nào để được vào nhà. Rồi sau này anh sẽ biết.

- Nhưng... coi chừng mưa ướt đấy!

Nàng có vẻ xúc động với sự lo lắng của Quang:

- Cảm ơn anh, em không sao!

Giục chàng đi trước nhưng Quang không chịu:

- Anh đứng đợi khi nào em đi khuất thì mới về.

Nàng nghiêm giọng:

- Đừng cãi lời em. Anh về ngay kẻo không kịp!

Quang bịn rịn một lúc rồi mới quay về. Quả đúng như lời của nàng, do Quang chậm một chút mà phải chịu cơn mưa nặng hạt lúc chưa về tới chòi. Anh phải chạy thục mạng mới về đến nơi thì quần áo đã ướt nhem. Lúc ấy Quang mới sực nhớ, do đem theo có hai bộ đồ, một bộ giặt lúc chiều phơi còn chưa khô, bây giờ ướt bộ này nữa thì chỉ có nước..

Còn đang loay hoay vắt nước bộ quần áo, chợt Quang ngửi được mùi thơm của gà nướng, anh nói thầm: Giờ này mà có con gà nướng thì... trời đất cũng thấy.

Nghĩ vừa dứt ý, khi quay lại Quang đã thấy ở đầu giường có một con gà rùng nướng, ai đó đã đặt sẵn trên một tàu lá chuối tươi.

Quang nghĩ tới ông trưởng thôn, chắc là ông ta sợ anh đói nên mang tới lúc mình đi vắng. Do vậy, anh ngồi xuống ăn một cách ngon lành!

Vừa lúc ấy, có tiếng ông trưởng thôn bên ngoài:

- Cậu còn thức phải không cậu Quang?

Quang nói vọng ra:

- Cảm ơn con gà nướng của ông.

Giọng ngạc nhiên của ông ta:

- Con gà nướng nào? Tôi đang định hỏi cậu coi có đói bụng không tôi mang cơm nếp cho mà ăn đây.

Quang nhìn con gà đang ăn dở vừa hỏi lại:

- Vậy con gà này không phải của ông sao?

- Gà nào?

Vừa hỏi ông ta vừa ghé lại chòi, nghe mùi thơm của gà, ông nói liền:

- Chắc là mấy cậu hồi sáng để lại cho cậu đó...

Biết chắc là không phải, nhưng Quang cũng phải nói cho qua chuyện:

- Dạ... chắc vậy.

Anh ra mở cửa thì nhận được ống tre cơm nếp còn nóng từ tay ông tưởng thôn.

- Dạ, mời ông vào.

- Thôi, cậu ăn đi rồi ngủ. Tôi cũng cần ngủ sớm để mai còn đi thăm bầy.

Ông ta đi rồi. Quang nhìn phần còn lại của con gà rùng, anh không thể nào hiểu nổi. Chợt nghĩ tới Thanh Tuyền, Quang không tin nằng làm chuyện này, bởi khi anh về đây thì cô ấy đi hướng khác, còn trước đó thì anh ngồi suốt với nằng... Vậy thì ai vào đây nữa?

Hoang mang, nhưng đã lỡ ăn rồi, nên phần còn lại Quang ngồi ăn hết. Anh định lúc Thanh Tuyền tới sẽ kể cho nằng nghe, xem nằng có ý gì không. Tuy nhiên, chỉ vài phút sau khi ăn hết con gà, Quang hoa mắt lão đảo, rồi ngã lăn ra.

Lúc tỉnh dậy, Quang vô cùng ngạc nhiên khi thấy các bạn đứng vây quanh đông đủ. Anh bật ngay dậy và càng kinh ngạc hơn khi nhận ra mình đang nằm trong bệnh viện.

- Sao tôi lại ở đây?

Quý, anh chàng thân với Quang nhất, vội lên tiếng:

- Chúng tôi hay tin báo từ ông già trưởng thôn, nên đã vào ngay và may là còn kịp đưa cậu về đây.

Quang vẫn chưa nhớ hết chuyện xảy ra, anh làu bàu:

- Tại sao mình...

Lý, người đứng cạnh nói rõ:

- Cậu bị hôn mê không còn biết trời đất gì hết. Khi bạn mình chở cậu vào bệnh viện thì cậu nôn ra đủ thứ kỳ lạ trong bụng...

Thành im lặng từ nãy giờ, chen vào nói:

- Không thể tưởng tượng nổi, trong bụng cậu toàn cóc, nhái, ếch ương, thấy phát khiếp.

Quang lừ mắt nhìn bạn:

- Đừng nói nhảm nhí!

Quý chỉ cái bô đặt dưới gầm giường:

- Cậu nhìn vào đó thì rõ.

Quang cúi xuống nhìn, trong bô không có gì ngoài nước. Anh hỏi giọng gay gắt:

- Máy cha tính hù ai vậy?

Mấy người bạn cùng nhìn vào và ngơ ngác:

- Ủa, sao... mới đây mà?

Họ gọi cô y tá:

- Cô xem, mới lúc nãy bạn tôi nôn ra toàn những thứ kinh tởm đó, nhưng bây giờ.

Cô y tá cũng nhìn vào rồi hỏi mọi người:

- Có ai đem đồ bô không?

Mọi người đều lắc đầu:

- Đâu ai dám rớ tới mấy thứ đó.

Không tự tin, cô y tá báo cáo với bác sĩ điều trị. Ông này tới nơi xem rồi nhìn Quang, sau cùng ông lắc đầu bỏ đi. Ra tới ngoài, ông nói khẽ với cô y tá:

- Người này đâu có triệu chứng gì của bệnh. Mạch luôn bình thường, chỉ có nói nhảm. Mà bây giờ hết nói nhảm thì cho anh ta xuất viện cho rồi, tôi thấy có gì đó bất thường...

Chính Quang cũng không muốn nằm bệnh viện. Anh nhanh chóng ra về và còn bảo với các bạn mình:

- Mình đi một vòng cho xả bớt bức bối trong người, các cậu về trước đi, mai gặp lại.

Mấy người bạn không ai an tâm, nhưng biết tính Quang xưa nay không thích bị ràng buộc nên họ chỉ biết đứng nhìn anh đi mà lắc đầu chán nản. Quang đi bộ một vòng, nhớ lại chuyện hôm qua, anh giật mình kêu khẽ:

- Thanh Tuyền!

Anh nghĩ tới cơn mưa lớn đêm qua và cái hẹn trở lại của nàng. Liệu ở đó có chuyện gì với cô ấy?

Quang đứng ngồi không yên. Từ đây vào thôn hẻo lánh đó phải nửa ngày, mà giờ đang buổi tối nữa, làm sao bây giờ?

Quang gọi một chiếc xe, vừa định leo lên thì phía sau lưng đã có người nói:

- Chưa gặp đã đi rồi sao?

Thanh Tuyền đang đứng bên lề, dáng nàng tiều tụy thấy rõ. Quang hốt hoảng:

- Em... sao em tìm được tới đây?

Nàng không đáp, rồi đi nhanh về phía trước. Quang vội đuổi theo, anh gọi giật lại:

- Chờ anh với. Anh mới...

Nàng vẫn không quay lại, nói đủ cho Quang nghe:

- Em đã tới bệnh viện nhưng đứng ngoài không dám vô. Các bạn anh người nào cũng như muốn ăn tươi nuốt sống em, làm em chết khiếp!

Quang hốt hoảng:

- Họ đã làm gì em?

- Không làm gì, nhưng cũng xía xối, nói bóng gió là anh bị ma ám, quỷ truy hồn nên mới ra nông nổi thế. Họ làm như em là...

Quang thở phào:

- Tính họ ồn ào vậy mà, đâu biết gì về em mà nói. Thôi nào, đi theo anh về nhà.

Nàng chỉ tay về phía trước:

- Em có nhà người thân ở trước mặt, nếu muốn nghe em nói chuyện thì theo em tới đó.

Quang không chút do dự, anh tiến lên đi sóng đôi với nàng, nhưng có cố mấy thì bước chân của anh cũng không làm sao theo kịp. Hết sức mệt, cuối cùng nàng dừng lại và chỉ tay vào một ngôi nhà nằm khuất sau vườn cây, bảo:

- Em vào trước mở cửa, anh vào sau cứ tự nhiên, nhà không có ai khác.

Quang chưa kịp có phản ứng gì thì bóng nàng đã khuất. lát sau, Quang nghe có tiếng cửa mở, anh rụt rè bước vào. Nàng nói đúng, trong gian nhà khá rộng, chỉ có một mình nàng.

Lúc này, Thanh Tuyền mới giải thích:

- Khi hay tin anh bị bệnh bất ngờ, em chạy tới thì không vào nhà được, bởi ông trưởng thôn đã đưa anh sang nhà ông ta. Em ngại sự xuất hiện của mình sẽ gây hiểu lầm, nên chỉ dám đứng ngoài nhìn... Qua ngày hôm sau khi mấy người bạn của anh kéo vào thì em cũng chỉ biết đi theo họ về tới đây. Lúc anh nằm rong bệnh viện thì em đứng ngay ngoài cửa phòng, em nghe mấy bạn anh nói chuyện hết. Em buồn...

Quang an ủi:

- Họ vô tình mà nói chớ không có ý gì đâu, em đừng suy nghĩ. Bây giờ nói cho anh nghe, nhà này của ai?

- Của một người di, bà ấy cũng đang bệnh và nằm trong bệnh viện mà anh vừa ra. Bà sống ở đây một mình, nên thỉnh thoảng em ghé qua thăm.

Cuộc hội ngộ khiến cho Quang như giải tỏa hết những gì còn vướng mắc trong lòng, anh chủ động cầm tay nàng, nói khẽ:

- Anh không muốn xa em.

Thanh Tuyền cũng siết chặt tay anh:

- Em cũng hiểu rằng, em không thể thiếu anh được. Quang, hãy yêu em đi.

Thật lạ lùng, ngay tối hôm đó, tại ngôi nhà hoàn toàn xa lạ với Quang, nhưng anh lại như đứa trẻ ngoan ngoãn, nhất nhất nghe theo lời nàng, Thanh Tuyền thì thầm:

- Đêm nay em dành cho anh. Hãy cứu em thoát ra khỏi nỗi buồn đi Quang!

Quang chưa kịp khởi động thì một bàn tay của nàng đã choàng qua vai anh, kéo gì lại. Giọng nàng nhẹ như hơi thở:

- Em buồn quá, giữa cái sống và cái chết em thấy mình gần với địa ngục hơn.

Quang nhanh tay bịt miệng nàng:

- Đừng nói lung tung!

Và để chặn lại những câu nói mà Quang đoán thế nào nàng cũng tuôn ra nữa, anh áp ngay môi mình lên đôi môi đang mở ra kia.

Nàng không phản đối, nhưng trong hơi thở chừng như không được tự nhiên...

Sau đó vài giây, khi cơn say tình của Quang lên cao trào thì hình như anh có cảm giác như chạm phải một cơ thể lạnh như băng. Anh kinh hãi, nhưng lúc ấy mọi việc đã quá trễ, Quang không còn tự chủ nữa, anh không thể hành động theo ý muốn được nữa.

Chối với...

Lảo đảo...

Quang như đang bị chìm sâu vào cõi nào đó không có lối ra. Anh định kêu lên, nhưng cuối cùng đành phải buông xuôi, bất lực.

Việc một mình trở lại thôn An Lý của Quang là một sự liều lĩnh, bởi anh vừa trải qua hai lần hôn mê, hai lần tai nạn chết người. Nhất là lần sau, lúc anh tỉnh lại sau khi ăn nằm với nàng Thanh Tuyền thì phát hiện mình nằm trơ trọi một mình giữa ngôi miếu hoang cạnh bên nghĩa địa. Anh không tin, bởi vừa trải qua một cuộc mây mưa như lạc chốn đào nguyên, sao lại trở về thực tại một

cách phủ phàng như thế? Quang đã lang thang đi tìm bóng dáng Thanh Tuyền, nhưng nàng như một bóng ma, hỏi ai chung quanh đó người ta đều lắc đầu bảo:

- Nơi này gần nghĩa địa, ngôi miếu kia đã bỏ hoang từ hơn chục năm nay, đâu có ai dám léo hánh tới. Anh hỏi một cô gái nào đó... không khéo lại là ma cũng nên!

Quang giận dữ bỏ đi, nhưng trong lòng không yên, nửa nghi hoặc, nửa nhớ nhung... Cuối cùng Quang chọn giải pháp mà anh cho là hay nhất: tìm về thôn An Lý.

Ông trưởng thôn vừa nhìn thấy Quang đã tỏ ra lo lắng:

- Trông cậu xanh xao, bệnh hoạn quá cậu Quang! Có việc gì chẳng?

Quang hỏi ngay:

- Ông hãy nói thật cho tôi biết, ở thôn này có cô gái nào tên Thanh Tuyền không?

Trưởng thôn không nghĩ ngợi lâu, đã lắc đầu:

- Thôn này gồm toàn người thiểu số, nên tên đều mang âm hưởng dân tộc Ba Na, không thể có cái tên như vậy.

- Thế ở thượng nguồn con sông này thì sao?

Ông trưởng thôn lại một lần nữa lắc đầu:

- Thôn khác thì tôi lại càng không biết. Nhưng cậu hỏi để làm gì?

Quang chưa tiện nói ra, anh ngập ngừng. Bỗng ông trưởng thôn kêu lên:

- Có phải vì cái này không?

Ông vừa hỏi vừa chạy vào nhà trong lấy ra chiếc khăn màu đỏ. Vừa trông thấy, Quang đã reo lên:

- Đúng là của nàng rồi!

Ông trưởng thôn chép miệng:

- Tôi đoán ra ngay chuyện này có liên quan tới cậu. Cô Thanh Tuyền mà cậu vừa hỏi phải chẳng là người này!

Quang phấn khởi:

- Dạ đúng rồi, ông biết nàng?

- Không biết. Nhưng chuyện của cậu thì tôi đoán ra. Có phải hôm đó ở đây cậu đã gặp một cô gái nào đó?

Ở thế chẳng làm sao giấu được, Quang đành thú thật:

- Xin lỗi ông trưởng thôn, quả là tôi có quen một người...

Anh đem chuyện gặp Thanh Tuyền kể sơ lược cho ông nghe. Vừa nghe xong, trưởng thôn thở dài:

- Không ngờ người vướng vào chuyện này lại là cậu. Âu cũng là định mệnh đây mà!

Ông không nói gì thêm, ra hiệu cho Quang đi theo mình ra đúng chỗ mô đá, nơi Quang gặp Thanh Tuyền. Chỉ tay xuống phía dưới vực, ông bảo:

- Dưới đó có một nắm mồ. Có phải cậu gặp ai đó ở đây không?

Quang gật đầu:

- Dạ đúng. Gặp ngay tại mô đá này.

Ông trưởng thôn thở dài:

- Vậy là không sai. Từ lâu, tôi đã nghe người ta kể chuyện rằng đêm đêm đi qua đây, họ thường thấy một bóng người ngốt trên mô đá. Do không tin chuyện ma quỷ nên tôi không cho rằng đó là ma. Nhưng qua lời kể của cậu thì tôi có thể hiểu ra rằng cậu đã... gặp ma!

Quang vẫn cố cãi:

- Nàng ấy nhất định không phải là ma! Nàng ấy...

- Cậu nhớ lại xem, những lần cậu ngất đi và hôn mê đều có liên quan tới những cuộc hẹn hò giữa cậu với người ấy. Rồi chuyện con gà nướng hôm đó nữa, ai làm được chuyện lạ thường ấy, nếu không phải là ma?

Quang giấu chưa kể đoạn sau, lúc anh và Thanh Tuyền gặp nhau trong ngôi miếu hoang, nhưng liên hệ lại anh chợt rùng mình. Nhưng dù vậy, trong lòng anh vẫn nhớ nàng da diết. Anh lẩm bẩm:

- Làm cách nào gặp lại nàng đây.

Ông trưởng thôn lo lắng:

- Cậu phải bỏ ngay ý nghĩ gặp lại cô ta, không hay đâu! Mặc dù từ nọ đến giờ nàng ta chưa hề gây ra chuyện gì nguy hại cho ai tại thôn này, nhưng đâu sao đó cũng hồn ma!

Rồi ông kể chuyện:

- Cách đây nhiều năm, chính tôi khi đi săn cá ở dưới sông kia đã vớt được xác một cô gái lạ, có lẽ trôi từ trên thượng nguồn xuống. Không rõ nhân thân cô ta, cũng không tiện đi tìm, nên cuối cùng tôi mai táng ở chỗ này. Định sau đó có thời giờ sẽ đi lên thượng nguồn tìm hiểu, báo tin, nhưng qua năm tháng do bận bịu công việc nên tôi quên bẵng.

- Thượng nguồn cách bao xa?

Dòng sông này bắt nguồn từ biên giới, xa lắm. Nhưng có một ngôi làng cách đây hơn nửa ngày đường. Có thể người này ở thôn đó...

Ông ta nói xong có vẻ lo lắng, bởi nhìn ánh mắt của Quang, ông hiểu rằng anh chàng sẽ không bỏ qua. Quả đúng như vậy. Ngay trưa hôm đó, trong lúc ông trưởng thôn còn nghỉ trong nhà thì Quang đã một mình băng rừng đi lên thượng nguồn dòng sông.

Quang tìm được ngôi làng bên sông cũng không khó. Và chẳng hiểu do ngẫu nhiên hay có ai đưa lối dẫn đường, ngay ngôi nhà đầu tiên Quang ghé vào hỏi, anh đã tìm ra manh mối của Thanh Tuyền. Ngay giữa gian nhà, Quang nhìn thấy một bàn thờ nhỏ, bên trên là bức ảnh chân dung của... Thanh Tuyền.

Chủ nhà là một người phụ nữ hom hem, bước đi khó nhọc, từ trong bước ra hỏi Quang.

- Anh kiếm ai?

Quang không ngại chỉ lên bàn thờ:

- Dạ, cháu tìm... Thanh Tuyền!

Người phụ nữ nhìn sững Quang rồi sau đó nhẹ thở dài, quay lại bàn thờ thấp ngay nén nhang, vừa quay ra nói với khách:

- Cách đây hơn năm năm, do cãi lời cha nó, không chịu ưng người chủ đồn điền già hơn nó đến ba chục tuổi, nên con nhỏ đã bỏ nhà đi... Sau đó nghe người ta nói nó gieo mình xuống dòng sông oan nghiệt kia mất xác. Nó là con Thanh Tuyền yêu quý của cúng tôi. Tội nghiệp con tôi...

Qua câu chuyện kể của bà, Quang được biết đây một gia đình người Kinh, lên lập nghiệp tại đồn điền cao su nơi này. Họ chỉ có người con gái duy nhất là

Thanh Tuyền, do bị ở thế bí, nên người cha cô đã ép gả con mình cho tay chủ gia háo sắc. Thanh Tuyền khi ấy chỉ mới mười tám tuổi, quá quần trí đã tự đi tìm cái chết. Bà già sau một hồi khóc thương, đã quay sang nói với Quang:

- Trước khi chạy ra dòng sông, nó còn quay lại nói với tôi rằng nó sẽ đi tìm người thương của nó. Phải chăng cậu chính là người ấy?

Quang ngập ngừng:

- Dạ cháu chỉ mới...

Anh định nói là mình mới gặp Tuyền gần đây, nhưng bà già đã nói tiếp:

- Tối hôm qua, tôi nghe vong hồn nó về báo là đã gặp được người thương. Nó nói người đó sẽ tới đây nữa.

Quang nghe mà rùng mình! Anh lặng người giây lát rồi bước tới đốt thêm nén nhang nữa, không nói gì, chỉ thầm kêu tên nàng.

Bà già chỉ sang bàn thờ phía bên lớn hơn và nói:

- Đó là ba nó. Sau khi bắt ép con, gây ra cái chết cho nó, ông nhà tôi đã quá ân hận, nên cũng bệnh mà chết sau đó không lâu.

Quang làm cái việc mà anh thấy nên làm là đốt một nén nhang nữa lên bàn thờ người cha. Xong anh bảo:

- Cháu sẽ tìm cách đưa hài cốt Thanh Tuyền về đây cho bà.

Quang từ giã ra về. Khi anh tới đầu ngõ, anh giật mình nhìn chếc túi vải khá to mà ai đã để chắn ngang lối đi. Chưa biết phải làm sao, thì chợt anh nhìn thấy có những chữ viết trên miệng túi: “Đem chôn cái bao lớn, trong đó là hài cốt của em. Túi nhỏ còn lại anh phải mang theo bên mình, không được rời xa. Thanh Tuyền.”

Không dám nói rõ cho bà mẹ. Quang vào báo tin:

- Có người lấy hài cốt của Tuyền mang tới đây, vậy để con mai táng cho mẹ. Quang sôi nổi gọi bà bằng mẹ thật tự nhiên.

Đắp một nấm mộ thật bề thế. Quang hứa:

- Con sẽ về đây thường xuyên để thăm mẹ và thăm em Tuyền.

Quang ngậm ngùi nhìn bà mẹ già, rồi nhìn ngôi mộ mới đắp. Anh ôm khư khư cái túi vải còn lại, băng rừng trở về thôn An Lý, Khi tới bên mộ đất cạnh

con sông, anh gặp ông trưởng thôn ở đó. Vừa trông thấy anh, ông ta đã hỏi ngay:

- Cậu biết ai đã lấy cốt ngôi mộ dưới kia không?

Quang đưa ra chiếc túi vải.

- Cháu cũng không biết, nhưng rõ ràng Thanh Tuyền đã mang nó về tận nhà, trước cả dự tính của cháu. Còn riêng túi này cháu không biết là cái gì, nhưng Tuyền không cho cháu rời ra.

Anh định mở ra thì trưởng thôn xua tay:

- Vong hồn cô ấy muốn cậu giữ riêng thì không nên mở ra nữa. Tôi đang lo cho cậu thì cậu về.

Quang đem chuyện nhà của Thanh Tuyền kể lại, ông trưởng thôn gật đầu:

- Thế cũng tốt. Nhưng xem ra cậu còn duyên nợ với cô ấy. Liệu mà đối xử.

Ông đưa trả lại cho Quang chiếc khăn màu đỏ:

- Tôi tạm giữ vật này, vậy mà sáng nay lúc đi vào rừng, tôi nghe như có ai gọi đòi lại nó!

Quang ngạc nhiên:

- Bác gặp cô ấy?

- Không, chỉ nghe tiếng thôi. Cô ấy yêu cầu tôi trả lại cho cậu vật mà theo cô ấy phải ở trong tay cậu thôi.

Sẵn nhận lại chiếc khăn, Quang mở túi vải định cho chung ào đó. Nhưng vừa mở ra anh đã giật mình. Bên trong túi chỉ có một vật hình giống trái tim, khô và nhăn nheo.

- Trái tim nàng.

Quang kêu lên trước sự ngạc nhiên của ông trưởng thôn:

- Gì vậy cậu Quang?

Quang nói lảng sang chuyện khác:

- Dạ, cháu đang nghĩ tới tình cảm đáng trân trọng của nàng.

Anh không ở lại ăn cơm như lời mời, mà từ giã trưởng thôn đi ngay. Không an tâm, trưởng thôn vội nói:

- Để tôi đưa cậu nửa đoạn đường.

Quang xua tay:

- Không cần đâu bác, cháu đi một mình được.

Anh đi rất nhanh, đến một đoạn đường vắng mới dừng lại. Mở túi ra, Quang nhẹ nhàng đặt vật giống hình quả tim lên lòng bàn tay rồi khẩn:

- Nếu đúng đây là con tim của em thì hãy bằng cách nào đó hiển hiện cho anh rõ. Anh sẽ trân trọng nó suốt đời. Lờ Quang vừa dứt thì bỗng một cơn gió giật thật mạnh thổi ào tới. Vật trên tay của Quang vụt bay lên cao, rồi rơi trở xuống. Lúc ấy Quang hốt hoảng, bởi nếu trong lúc rơi, nó không trở lại vị trí ban đầu mà chệch ra ngoài một chút ắt rơi ngay xuống vực sâu.

Sau vài giây, không cần phải đón đỡ, nó rơi đúng vào túi áo Quang reo lên:

- Đúng là em rồi, Thanh Tuyền ơi!

Giữ chặt trái tim nàng trong túi áo, Quang ôm theo luôn cái bao vải, rồi đi như có ai đẩy sau lưng, anh vượt rất nhanh đoạn đường mà đúng ra phải đi gấp đôi thời gian.

Việc Quang trở về sau mấy ngày biệt tăm khiến cho các bạn anh mừng vui khôn tả. Họ cô hỏi, nhưng Quang không nói gì. Anh còn tránh gặp bất cứ ai, chừng như không muốn ai hỏi han thêm điều gì. Khi về phòng riêng, Quang cắt dây điện thoại và khóa chặt cửa, giống như không có ở nhà. Trong lòng Quang, phút giây này là sự tĩnh lặng để cho nỗi đau gặm nhấm. Việc hiểu ra Thanh Tuyền là một hồn ma không làm cho Quang ghê sợ, anh cũng không hề hỏi tiếc gì chuyện mình đã từng qua đêm với một người cõi âm, mà chỉ còn lại nỗi nhớ thương vô bờ người con gái bạc phận ấy.

Quang mơ màng ngủ và thấy mình gặp lại Thanh Tuyền.

- Vô tâm quá! Em đã dặn rồi, không được rời vật đó ra không có nghĩa là cứ kè kè nó trong túi áo mãi như vậy được! Ai đòi nhốt con tim trong túi áo thì tìm nào sống nổi!

Quang bật ngay dậy thảng thốt kêu lên:

- Thanh Tuyền!

Người đang đứng bên ngoài cửa sổ kia đúng là Tuyền. Nàng có vẻ lạnh, gương mặt hốc hác, Quang lo lắng:

- Sao em không vào nhà, anh đóng cửa phòng đợi em suốt. Vào đi!

Thanh Tuyền nhẹ lắc ddầu:

- Em phải đi ngay bây giờ. Đúng ra em không thể tới đây nữa, bởi điều em lo sợ bấy lâu nay đã tới. Em sẽ...

Nàng nghẹn lại, không thể nói hết ý. Quang hốt hoảng:

- Có chuyện gì?

Nàng rung rung nước mắt, hấp tấp nói:

- Anh muốn nhận con mình thì ngày này năm sau, tới gặp em ở miếu Thành Hoàng, ngoại ô phía bắc thị trấn này.

Quang trở mắt kinh ngạc:

- Con? Con của ai?

Giọng nàng giận dữ:

- Nếu anh không nhận cũng được, em sẽ mang theo!

Vừa dứt lời, nàng đã quay nhanh đi và biến mất sau bụi cây, Quang nhảy xuống giường, gào to:

- Đợi anh với, Thanh Tuyền!

Nhưng chẳng làm sao tìm được nàng...

Lúc ấy đã quá khuya để Quang có thể chạy ra ngoài. Dù vậy, Quang vẫn mặc quần áo phong phanh như vậy, mở cửa bước ra ngoài, nhắm hướng Thanh Tuyền vừa đi và bước nhanh theo.

Hầu như ddêm hôm đó Quang thức trắng. Dẫu biết rằng có tìm cũng không gặp, nhưng anh vẫn cứ bước đi. Một chút hy vọng mỏng manh đối với Quang giờ đây còn quý hơn cả mạng sống của anh. Nhất là khi nghe được tin nàng đang mang giọt máu của mình trong người!